

Mesterházy Balázs

A MEDITERRÁN-ÁLLANDÓ¹

Akkoriban a kikötőben, annak a kis bárnak a teraszán kezdtük el minden reggel. Elnéztem azt a sok kéket a vállad vonalán túl, és nem is egyszer megszokhatatlanul jó lett az élet. Talán, ahogy abban a piros és narancs ruhában ültél, a mögötted lévő vitorlások árbócrengesében két árbóc közé még pont befértél, elmesélhetném ezt a történetet úgy is, hogy mindig velem voltál. Olyanokat írtunk haza, tudod, végül te választottad ki, a vörös világítótornyos képeslapra, hogy „a jónál jobb, a kevesebbnél kevesebb. Amúgy mindenki megvan, a szebbik szobát is megkaptuk. Majd visszatérnénk még, pont ide, ha lehet.” Az aprót az asztalon hagytuk. Nem lehetett a két kávéért, a vízért meg a narancsodért pont annyit adni.

*

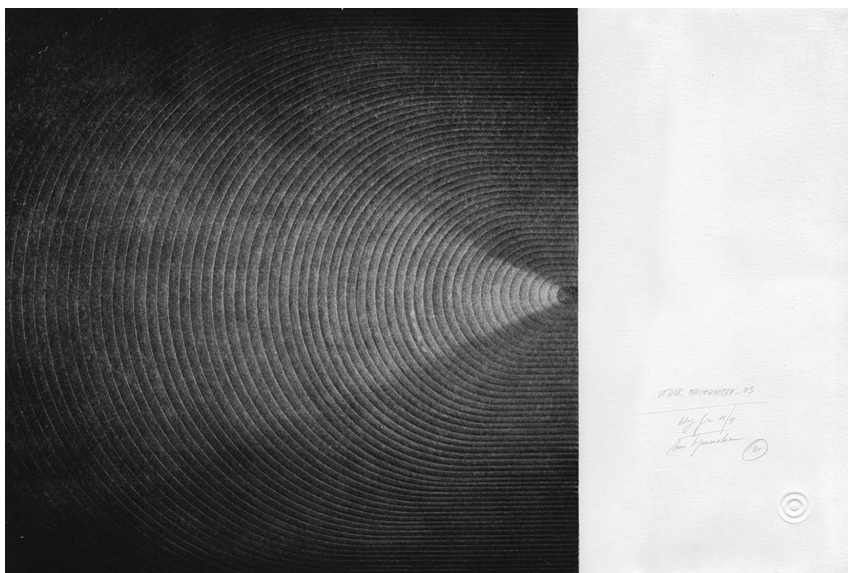
Hallatszott, ahogy a többiek még bent a pultnál megbontják az aznap esti első üveget. Hát akkor ebbe is belekezdünk. Ahogy kipakoltak szépen, a terasz, ott az asztal mindig a mi halhatatlan területünk volt, te még mindig nem mozdultál. Körülöttünk könnyű tömegben kabóccirregés, fenyőgyanta illata, az üvegpoharak koccanása. Fogtam az egyik poharat és feléd nyújtottam, a zenekar hangolt, mi tudtuk, jönni fog, néhányan még a jegypénztárba rohantak, hiszen itt, most, nemhiába, a végtelenség kezdődik. Csak a kipakolás lépéseit lehetett hallani, micsoda rutinos előkészület, a teraszra ki és be a konyhába. És hát amíg ilyesmit hall az ember, legalább nem kell gondolnia másra.

*

Nemrég találtam meg egy könyvben a buszjegyet. Splitből mentem Dubrovnikba veled, amíg ott voltunk, könyvjelzőnek használtam. Most, ahogy előkerült, ahogy megtaláltam, még a homok a strandról is ott

1 Részletek a szerző következő, készülő verseskötetéből.

sercegett a lapok között. Fogtam a kezed a vízben, te azt mondtad, egy egész letűnt világ van a talpunk alatt, én pedig éppen megcsókoltalak volna, amikor megcsapott, fellökött minket egy nagyobb hullám. Amikor előkerültünk a víz alól, odabújtál hozzám, az illatodban só volt, tengervíz, izzadság és napolaj. Zavartan mosolyogtál, a hajadat kapkodva akartad kisodorni a szemedből. Úgy képezem, hogy az a hullám, ami akkor átbukott rajtunk, több száz éves volt, és senki nem tudja, hogy hol keletkezett.

Anna Trojanowska, 2021
51 x 74 cm, litográfia